Р Е Ш Е Н И Е
№ 2150

гр. София, 01.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 12.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13864** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК

Жалбоподателят [фирма] – с адрес [населено място], [улица], ет. 6, ап. 12, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. Н., управител, оспорва в настоящото производство Ревизионен акт № [ЕГН] от 19.05.2012 г. на Главен инспектор по приходите В. С., мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция «ОДОП».

Жалбоподателят поддържа, че с този ревизионен акт на дружеството са установени задължения по ЗДДС. Р. акт по тази причина бил незаконосъобразен, като излага и съображенията си за това.

Според дружеството ревизиращите органи неправилно са приели, че не е доказано, че [фирма] притежава авторски права върху филмите и импресиите, предмет на ф-ра № 234/28.01.2011 г. и поради това са счели, че доставката по тази фактура не е реална, което е довело до корекции на декларираните данъчни резултати.

Този извод противоречал на представените допълнително писмени доказателства. Според тях било видно, че има договори между авторите на филмите и [фирма], както и обстоятелството, че "М. медия плюс" е продуцент на тези филми. Представена е и декларация от управителя на [фирма], че е предал на 10.01.2011 г. 71 бр. филми и 36 бр. импресии на [фирма] съгласно договор за покупко-продажба, анекс и приемно-предавателен протокол.

Отделно от това жалбоподателят депозирал за нуждите на ревизията и доказателства за признатите авторски права от СЕМ.

Поддържа, че неоснователно данъчните органи приели, че през февруари 2011 г.

[фирма] не е имала право да излъчва телевизионна програма. Този извод е необоснован, тъй като към възражението срещу ревизионния акт жалбоподателят представил Решение № 35 от 17.02.2011 г. на СЕМ за регистриране на дружеството като телевизионен оператор, от което решение е видно, че при извършените проверки е установено, че са спазени изискванията за регистрацията.
С оглед на изложените по-горе фактически твърдения моли съдът да отмени оспорения ревизионен акт, тъй като бил незаконосъобразен.
Ответникът Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" счита жалбата за неоснователна.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:
Със заповед № К 1113806 от 12.02012г. С. Т. К., началник сектор „Ревизии" при ТД на НАП, е определила лицето, което да издаде ревизионен акт на дружеството жалбоподател. Със Заповед за възлагане на ревизия №1113806 от 14.12.2011г. е възложена ревизията на дружеството жалбоподател за задължения по ЗДДС за периода от 25.01.2011г. до 28.02.2011г. Заповедта е връчена на ревизираното дружество на дата 27.12.2011г.
С Решение №2051 от 17.11.2011г.на директора на Дирекция ОУИ, понастоящем ОДОП, директорът е отменил предходен РА издаден на дружеството жалбоподател за извършената ревизия по ЗДДС за периода от 25.01.2011г. до 28.02.2011г. с указания за нова ревизия.
Видно е от Заповед № РД-01-6 от 05.01.2010г., че Директорът на ТД на НАП е възложил на С. Т. К., да изпълнява функциите на компетентен орган да изпълнява заповеди за възлагане на ревизия.
Според приложената по делото жалба на дружеството чрез Директора на Дирекция „ОУИ"/понастоящем/ „ОДОП", че същата е подадена на 30.08.2012г. по описа на ТД на НАП /стр. 9 от делото/. Няма данни жалбоподателят да е сключил споразумение за удължаване срока на ревизията по реда на чл.156 от ДОПК, така както се предлага от Директора на Дирекция ОУИ в писмо от 10.07.2012г. до жалбоподателя.
По делото се представи и Ревизионен доклад №1113806 от 10.04.2012г., въз основа, на който се издава и оспореният по делото ревизионен акт.
Във връзка с констатациите по делото административната преписка е окомплектована и със становище на старши юрисконсулт в ТД на НАП [населено място], относно неоснователността на жалбата на дружеството против оспорвания РА.
Установява се от представените по делото счетоводни документи и оспорения РА № [ЕГН]/19.05.2012 г. издаден от В. С. на длъжност Главен инспектор по приходите, че същият е съставен въз основа на Ревизионен доклад № 11 13806/10.04.2012 г.
С ревизионния акт, респ. предмет на ревизията са задължения на дружеството по ЗДДС за периода от 25.01.2011 г. до 28.02.2011 г. Времевия обхват на ревизията е в сроковете по чл. 109 от ДОПК.
Дружеството жалбоподател е юридическо лице вписано в Търговския регистър съгласно законите на страната, което е и данъчно регистрирано по ЗДДС, считано от 25.01.2011 г.
От констатациите в РА, е видно, че основният предмет на дейност на дружеството през ревизирания период, е телевизионна дейност със специализиран профил - информационно-туристически.

По делото няма спор, а това се признава и от ответника в РА, че с Решение № 35/17.02.2011 г. СЕМ регистрира като доставчик па линейна медийна услуга /телевизионен оператор/ [фирма]. Според това решение началната дата на разпространение е датата на регистрация, т.е. 17.02.2011 година.

Удостоверението от СЕМ за телевизионна дейност- осъществяване чрез кабелни електронни съобщителни мрежи и сателит е с № 01-150 от 08.03.2011 г. Продължителността е 24 часа в денонощието.

Не е спорно и обстоятелството, че [фирма] осъществява дейността си като търговски доставчик на линейни медийни услуги. Он-лайн цифровата телевизия се разпространява в интернет пространството.

На 30.03.2011 г. е сключен договор между [фирма] и [фирма]- кабелен оператор. С този договор кабелният оператор се задължава да разпространява „Телевизия Б. днес ТВ" чрез пренос с оптичен кабел сигнала във всички градове в Република Б., като доставя на всички кабелни оператори в страната сигнала за излъчването на телевизия BG-dnes.tv.

На 25.08.2011 г. е сключен договор между [фирма] и [фирма]- кабелен оператор. Отново с този договор кабелният оператор се задължава да разпространява „Телевизия Б. днес ТВ" чрез оптичен кабел да предоставя сигнал във всички градове в Република Б., като доставя на всички кабелни оператори в страната и извън страната сигнала за излъчването на телевизия BG-dnes.tv.

Установява се от оспорения РА, че за ревизираният период дружеството е финансирало дейността си с предоставена сума в размер на 1 174 300 лева от [фирма] въз основа на решение на Общото събрание на АД от 05.01.2011 година.

В ревизирания период в дружеството е имало назначени но трудови правоотношения 12 лица, от които 1 сценарист, 1 гл. редактор, 1 гл. оператор. 1 програмист, 2-ма видеомонтажисти, 1 оператор, 1 режисьор. 3-ма шофьори на л.автомобил, 1 счетоводител.

През този период дружеството е разполагало е телевизионно оборудване на стойност 252144 лева, цифрова он-лайн телевизия, на стойност 144000 лева, филми 31 бр. на стойност 584362 лв. и други активи като офис обзавеждане.

За доказване на дължимия се ДДС органите по приходите са извършили насрещна проверка /ПИНП/№ 22461113806-1/27.02.2012 г. на [фирма]. Последното дружество е имало ДДС регистрация до 16.08.2011г.

От представените на ревизиращите органи писмени доказателства, е видно, че [фирма] е издала на „Телевизия Б. днес ТВ" ЕЮОД ф-ра № 234/28.01.2011 г.

Данъчните органи са констатирали, че тази фактура не е отразена в дневника на продажбите и в СД за м. 01.2011 г. на [фирма].

Според оспорения РА, фактурата е отразена частично в м. 03. 201 1 г и в м. 06.201 1 г. както следва:

- № 234/0 1 .03.201 1 г е дан. основа 850000.00 и ДДС 1 70000.00лв.
- № 234/03.06.201 1 г с дан.основа 167000.00 и ДДС' 33400.00лв.

Не се установява от данъчните органи, начина на разплащане за тези суми между двете дружества.

Съгласно договор за покупко-продажба на ДМА от 10.01.2011 г., [фирма] продава на жалбоподателя ДМА на дружеството. Към договора са приложени и анекс № 1 и приемо-предавателен протокол от 10.01.2011 г., решения на едноличния собственик на капитала [фирма].

След извършената насрещна проверка на продавача, на ревизията се представят хронологичен регистър па [фирма] от 01.01.2011г. до 31.12.2011 г., списък на ДМА, опис на телевизионното оборудване, опис па туристически импресии; опис на туристически филми, декларация от управителя на дружеството К. Н..

Ревизиращите органи констатират в РА, че не били представени документи доказващи, че [фирма] е носител на права по смисъла па чл.72 т.4 от Закона за авторско прано и сродите му права върху 71 броя телевизионни документални филми и 36 броя импресии. Същото обстоятелство се декларира и от управителя на [фирма], че е носител на изключителни авторски права на документални туристически филми и импресии/стр. 80 от делото/.

Представят се и самите 107 договори за предоставяне на авторско право върху филм, импресия или рекламен клип по чл. 62, ал.1 и 2, чл.72, ал.3 и ал.4 и чл.78, ал.1 и ал.2 от ЗАПСП /стр.90 до 143 -гръб/, които не се оспориха от ответника относно съдържание и авторство нито в хода на настоящото производство, нито по-рано в хода на ревизионното производство.

За съответствието на тези документи, програми и импресии, жалбоподателят, чрез своя управляващ и представляващ дружеството, декларира това във връзка с липса на несъответствия между представените документи пред СЕМ на хартиен и електронен носител. Декларираното е под страх от наказателна отговорност на лицето по чл.313 от НК и не е опровергано от органите по приходите, следователно трябва да се приеме за вярно липсата на несъответствия относно 71 бр. Филми и 36 броя импресии представени пред СЕМ. Представят се и декларации от авторите /стр. 150 от делото/на 71 бр. Филми и 36 бр. импресии, в която те изрично са посочили, че съгласно подписани договори, са предоставили авторските права на [фирма]. Декларацията е от дата 30.08.2010г., като същата не е оспорена от ответника досежно авторство или съдържание, независимо, че тя е частен свидетелстващ документ.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че по делото са приложени и протоколите от извършени насрещни проверки на офиса на дружеството жалбоподател в [населено място], констатациите, от които са обсъдени по-горе, договори за наем на обекта в [населено място] и договор за покупко-продажба на недвижим имот от 11.03.2008г. на Нотариус при РС [населено място].

Представя се и фактура № 234 от 28.01.2011г. подписана от продавач и купувач, с посочено основание в нея и сума-данъчна основа 1017000лв., както и втора фактура от 21.02.2011г., в която е посочено като основание за издаване продажба на ДМА по договор от дата 10.01.2011г., сума като данъчна основа-774956,67лв. Плащането на първата фактура се доказва с приложените и обсъдени от ревизията фискални бонове на стр.189 от делото. Анекс №1 към договор за прехвърляне на авторски права , който макар и да е наречен анекс съдържа съществените елементи на договор за продажба /стр. 190 от делото/. В него страните се договорят, [фирма] да продаде и прехвърли на жалбоподателя 71 броя филми и 36 бр. Импресии, като същите възлизат на 1017000лв. Последната е сумата посочена именно като такава със спорната фактура №234 от 28.01.2011г.

Жалбоподателят прилага филмите и импресиите и на хартиен носител по делото/стр.168 и сл. от делото/.

Представят се и извадки от хронологичните регистри на дружеството жалбоподател, които установяват по безспорен начин осчетоводяването на тази фактура, както и

протоколи от извършени насрещни проверки на [фирма] и до [фирма]. Последното дружество също от своя страна прилага договорите от дата 10.01.2011г. и анексите към тях, които СА обсъдени по-долу в изложението.
Видно е от Протокол от ОС на акционерите на [фирма] от дата 05.01.2011г., че дружеството е взело решение да финансира жалбоподателя със сумата от 1 174 300лв., респ. с решение от дата 24.12.2010г., е взело решение да продаде на жалбоподателя ДМА на стойност 2150 348лв. Представя се и списъка на ДМА на [фирма], както и каталога от телевизионни програми и импресии, представени от това дружество. За данъчните периоди съдът е приел като доказателство копия и от фактури №1 и №2 от 28.01.2011г. издадени от жалбоподателя за излъчване на реклама по договор, както и самите договори от 28.01.2011г. с [фирма], фактура №2 от 28.01.2011г. и заявка за излъчване на рекламен клип.
На основание чл. 37. ал. 3, чл. 53 и чл. 56. ал. 1 от ДОПК на 31.01.2012г. на жалбоподателя е връчено искане за представяне документи и писмени обяснения изх.№ КПД-593/30.01.2012 г. Представят се в този смисъл следните документи: фактура за покупка № 234/28.01.2011 г. издадена от „М. Медия Плюс" ВООД, договора от 10.01.2011 г. м/у [фирма] и [фирма], опис на ДМА, предмет на горепосочения договор, хронология па сметките от група 20 дълготрайни активи.
На основание чл. 45, ал. 2 от ДОПК на 09.03.2012 г. до ТД на ПАП - П. е изпратено искане за установяване налични активи на жалбоподателя в [населено място].
Получен е Протокол за извършена проверка от 20.03.2012 г. серия АА № 0072227, в който са посочени констатациите от проверката, наличните активи в студиото и документи за произхода на ДМА. Към последните се отнасят: договор за покупко-продажба на ДМА от 10.01.2011 г. м/у „М. медия плюс" НООД и „Телевизия Б. днес ТВ", анекс от 10.01.2011 г., приемо-предавателен протокол от 10.01.2011 г., фактура за покупка № 234/28.01.2011 г. издадена от [фирма] с данъчна основа 1 017000.00лв. и ДДС 203 400.00лв., фактура за покупка № 236/21.02.2011г. издадена от [фирма] с данъчна основа 774 956.67лв. и ДДС 154 991.33 лв.
Ревизиращите органи са установили, че 5-те документа са идентични с тези, представени при извършената проверка на [фирма].
Установява се от списък на стр. 21 и сл. от делото, който носи подписа на [фирма], но се и представя от жалбоподателя, следователно последният се ползва от него, че първото дружество има заявени изключителни авторски права, с неограничен срок за страната и чужбина върху филми и импресии, посочени в табличен вид.
Видно е от договор от дата 10.07.2012г., че жалбоподателят представя на I. akson изключителни права за излъчване на 232 броя документални филми и импресии, по приложение неразделна част от договора. Договорът не е подписан от жалбоподателя, но тъй като се представя от него, то следва да се приеме, че ще се ползва от него в процеса на доказване по делото.
Видно е от Решение на СЕМ от дата 17.02.2011г., че жалбоподателят се регистрира като доставчик на линейна услуга-телевизионен оператор, като програмният профил изрично е посочен като специализиран-информационно- туристически такъв. Във връзка с това жалбоподателят представи и Удостоверение за телевизионна дейност, осъществена чрез кабелни електронни съобщителни мрежи и сателит 0 01-150 от 08.03.2011г.
Видно е от Удостоверение №73468 от 02.07.2012г., че на [фирма] на осн.чл. 28, ал.1

от Закона за административното регулиране на производството и търговия с оптични дискове, матраци и други носители, съдържащи обекти на авторското право и сродните му права, му се предоставя право да изнася като продуцент приложени копия от договори с автори на брой 232. Към това удостоверение се прилага и утвърдения списък на тези продукти, който е подписан от Заместник-министъра на културата тогава. Видно от този списък, това са същите 232 броя филми и импресии, който жалбоподател е придобил от [фирма] по договора от 10.01.2011г. и след взето решение на едноличния собственик на капитала.

По делото няма спор, а това се признава и от органите по приходите в РА, че ревизираното дружество е организирало и водило текущо счетоводно отчитане в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и счетоводните стандарти и утвърден от ръководството индивидуален сметкоплан.

От документите представени от жалбоподателя, което не се оспорва от ответника, е видно, че фактура № [ЕГН]/28.01.2011 г. с издател [фирма] с БУЛСТАТ[ЕИК] с данъчна основа 1017000.00 лева и ДДС 203400.00 лева, е включена в дневника за покупки и СД от ревизираното дружество,т.с. за същата счетоводството е водено редовно. Основанието записано във фактурата е „продажба на ДМА по договор от 10.01.2011 г.". Приложени са 6 бр.фискални бонове издадени от ФУ с № ED 090555 и №ФП 44110555, както следва: № 0685 от 03.02.2011г. размер на 150000.00 лв., №0688 от 04.02.2011 г. в размер на 150000.00 лв., № 0691 от 07.02.201 I г. в размер на 85000.00 лв., №0696 от 08.02.2011 г. в размер на 150000.00лв., № 0700 от 09.02.2011 г. в размер на 255000.00 лв., № 0706 от 10.02.2011г. в размер на 430400.00 лв.

Установява се, че по своята същност представеният договор от 10.01.2011 г. м/у [фирма] и жалбоподателя, е договор за предоставяне на правото върху авторските права за излъчване върху телевизионни документални туристически филми и импресии, описани в каталог.С анекс № 1 от 10.01.2011 I. към договор на прехвърляне на авторски права от 10.01.201 1 г. [фирма] продава на [фирма] изключителното право на собственост върху 71 броя документални туристически филма и 36 импресии по опис купувача срещу цена, която последният се задължава да му заплати. Финансовите отношения в точи анекс са съгласно определената цена в момента на подписването му и възлизат на обща стойност 1539900 /един милион петстотин тридесет и девет хиляди и деветстотин/ лева.

Приемно-предавателният протокол от 10.01.2011г. към договор и анекс от 10.01.2011г., е доказателство, че [фирма] в изпълнение на поетото облигационно задължение, предава на жалбоподателя 107/сто и седем/ бр. D. носители съдържащи 71 броя телевизионни документални туристически филми и 36 бр. импресии. Приложени са: опис на туристически импресии с имена, времетраене и цена в лева от 116300.00 лева, съответно времетраене в цена в лева на обща стойност 1 966 400.00 лева, съдържащ 101 позиции. За осчетоводяване па доставката с ф-ра № 234/28.01.2011 г. жалбоподателят представя и хронологичен регистър, от който е видно, че по дебита на с-ка 219 «Други дълготрайни нематериални активи» и по кредита на сметка 501 каса, е осчетоводена сумата от 576 361.76 лева от процесната фактура № 234/28.01.2011г. За тази цел се прилага и опис на дълготрайни нематериални активи /филми/ по концерти, имена и събития, времетраене в цена в лева. Изброени са 22 имена на обща стойност 459 165 лева. Има

опис на хотели и изби - имена, времетраене и цена в лава. Изброени са 9 имена с цена 120 000 лева.
От хронологичния регистър се установява, че по дебита на с-ка 209 «Други дълготрайни материални активи» и но кредита на сметка 501 каса, е осчетоводена остатъка от сумата от 440 638.24 лева от ф-ра № 234/28.01.2011 г. Приложен е опис на телевизионното оборудване в телевизията на жалбоподателя. На 17 позиции са описани активите, тяхната бройка, ед.цена и обща стойност. Сумата на активите е 260 144.00 лева, но жалбоподателят погрешно записва 263 744.00 лева.
Прилага се и списък на ДМА на [фирма], в който са изброени активите на 12 позиции с техните наименования, бройка цена, като стойността на активите е 180 494.20 лева.
От представения счетоводен амортизационен план на „Телевизия Б. Днес ТВ" са вижда, че са заведени активите на ревизираното дружество, като са заприходени по сметка 209 «Други дълготрайни материални активи» и филми 31 броя на стойност 584 361.76 лева.
Установява се от декларация на управителя на жалбоподателя, която не е оспорена и съдържанието й не е опровергано от ответника, че от 30.03.2011 г. [фирма] като лицензиран кабелен оператор се задължава да разпространява „Телевизия Б. днес ТВ" чрез пренос с оптичен кабел в Република Б. като доставя на всички кабелни оператори в страната сигнала и излъчва телевизията.
Въз основа на документите изискани при насрещната проверка при [фирма] съгласно писмо № 22461113806-1/23.01.2012 г., се представят ф-ра № [ЕГН]/28.01.2011 г. с издател [фирма] с БУЛСТАТ[ЕИК] и получател дружеството жалбоподател. Фактурата е с данъчна основа 1 017 000.00 лева и ДДС 203 400.00 лева като основание е записано „продажба на ДМА по договор от 10.01.2011 г." Същите данни се съдържат и в процесната фактура представена по-рано на ревизиращите органи.
Според писмо на [фирма] до ТД на НАП офис „О." вх. № 04-53-06-373/23.02.2012 г., дружеството уведомява, че в периода м.01.2011 г. се е
получил срив в системата и фактура № 234/28.01.2011 г. не е отбелязана в дневника за продажби на дружеството /"М. медия плюс" НООД/. Тя е осчетоводена за данъчен период 03.2011г., но е допусната техническа грешка - осчетоводена с частично, останалата сума е осчетоводена през м.08.2011г.
Договорът, който се представя от [фирма] от дата 10.01.2011г., е с различно съдържание от този, който е посочен от жалбоподателя. В договора на [фирма] се сочи, че това е договор за продажба на ДМА срещу определена цена, която купувачът се задължава да му плати. Общата стойност е 2 150 348лв. /за сведения цената на договора /.
Към този договор се прилага и анекс №1, като в него се конкретизира предметът на сделката-изграден он-лайн цифрова телевизия, с хостинг и домейн, респ. Разпространение чрез кабел и сателит, както и документални филми-71 бр. И импресии 36 броя.
Тези активи са предоставени реално на жалбоподателя, за което съдът е

приел като доказателство и приемо-предавателен протокол от дата 10.01.2011г.

От извършената проверка на наличните активи на телевизионното студио в [населено място], органите по приходите извършили ревизията констатират наличието на същите документи, които са представени и при насрещната проверка при [фирма].

Ревизиращите органи приемат в РА, че е налице противоречие между документите представени от жалбоподателя на ИПДПОЗЛ № КПД-593/30.01.2012 г. и представените документи при насрещната проверка на [фирма]. За да обосноват този извод на противоречие, данъчните органи заключават, че предмет на договора от 10.01.2011г. представен от жалбоподателя е авторски права върху излъчване на туристически филми и импресии, които не са ДМА, съгласно СС 16, а предмет на договора представен от [фирма] са ДМА-изградена цифрова он-лайн телевизия В G-D. TV, излъчвана чрез хостинг и домейн с уеб адрес, изградена телевизия „Б. днес ТВ" формат 16/9, както и процесните туристически филми на брой 71 и 36 броя импресии. Също така, ревизиращите констатират, че с документите представени при насрещната проверка на [фирма] , е представен договор от 02.11.2009 г. между [фирма] и [фирма], с който [фирма] предоставя на оператора неизключителни права на разпространение чрез предаване по кабел или чрез друго техническо средство на жалбоподателя по собствената си кабелно-разпространителна мрежа на територията па Република Б..

Ревизиращите са констатирали с оглед записите в хронологичния регистър на жалбоподателя разминаване между записите досежно копия от описи на концертни, събития 22 на брой.

Ревизиращите са изискали от [фирма] доказателства, че дружеството е носител на права по смисъла на чл.72 т.4 от Закона за авторското право и сродните му права.

Данъчните органи констатират, че поради срив в системата на [фирма], прекият доставчик не разполага с притежаването на данъчен документ, който да е отразил в дневник на продажбите и справка декларация процесната фактура. Поради това данъчните органи заключават, че не е изпълнено изискването на чл.71, ал.1, т.1 от ЗДДС и чл.86 от ЗЗД. Този извод е в тежест на жалбоподателя с оглед непризнаването на правото му на данъчен кредит за сумата от дължим се ДДС по фактура №234 от 28.01.2011г. Данъчните заключават, че [фирма] не притежава авторски права по чл.72 ал.4 от ЗАПСА.

Предвид това ревизиращите органи приемат, че на осн.чл. 69, ал. 1 и чл.68, ал., т.1от ЗДДС във вр. с чл.6 от същия закон, не е налице право на данъчен кредит за жалбоподателя по фактура №234 от 28.01.2011г. в размер на 167 301, 16лв.

Данъчните органи са признали доставката на ДМА намерени при проверката извършена в студиото в [населено място] от органите по приходите.

Относно данъчен период от 25.01.2011г. до 31.01.2011г. , съдът намира следното:

За извършените доставки и начислен данък, данъчните констатират, че жалбоподателят е издал две фактури за продажби № 1 и № 2. Към момента

на издаването па данъчни фактури № 1/28.01.2011 г.с данъчна основа 10000 лв. ДДС 2000 лв. и № 2/28.01.2011 г. с дан. основа 30000 лв. ДДС 6000 лв., ревизираното лице не регистрирано като телевизионен оператор и не би могъл да осъществява услугата предмет на процесните фактури. Решението за регистрация от Съвета ча електронни медии е издадено от 17.02.2011 г. Това е началната дата на разпространение на телевизионната програма. Ревизиращите органи правилно констатират, че жалбоподателят има договор за излъчване с кабелен оператор от 30.03.2011г.

За получените доставки и данъчен кредит, ревизията приема, че следва корекция на данъчната основа на получените доставки и данъчен кредит като на ревизираното дружество се отказва право на данъчен кредит в размер на сумата от 167301,16лева.

За данъчен период 01.02.2011г.-28.02.2011г.:

За извършените доставки и начислен данък, жалбоподателят е издал фактури с №4 от 01.02.2011г. до №24 от 28.02.2011г. Общата данъчна основа по тях е 216 500лв. И ДДС в размер на 43 300лв.

Отново ревизиращите органи са констатирали, че жалбоподателят не е имал право да излъчва телевизионна програма преди дата 17.02.2011г. Договорът му за излъчване с кабелен оператор е от 30.03.2011г. И тук данъчните органи заключават, че фактурите за продажба са без основание. За получените доставки и данъчния кредит, ревизията констатира, че основания за корекция на данъчната основа на получените доставки и на данъчния кредит.

В резултат на направените констатации деклариранията резултат в справката-декларация не се променя - резултатът за месеца с ДДС за внасяне в 43253.49 лева, от които 30105.52 се приспадат остава за внасяне 13147.97 лв. ДДС както и лихва в размер на 1463.08 лева за периода от 03.2011 г. до 10.04.2012г.

По делото се представя възражение с изх. № 5156/08.05.2012 г., подадено от жалбоподателя срещу Ревизионен доклад № 1113806/10.04.2012 г. Възражението е подадено и срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от надлежна страна, което го определя като процесуално допустимо.

По ревизията жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит в размер на 203 400.00 лв. за доставка от [фирма] по фактура № 234/28.01.2011г. за продажба на ДМА по договор от 10.01.2011 г.

Ревизиращият екип е констатирал, че не са представени доказателства, че [фирма] с носител на авторски права по чл ал.4 от Закона за авторското прано и сродните му прана, поради което е направен извод, че [фирма] не притежава авторски права по чл.72 ал.4 от ЗАПСП върху филми и импресии. Затова не била доказана реалността на доставката по фактура № 234/28.01.2011г., в частта отнасяща се за документалните филми и импресии и тяхното използване за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки.

Ревизираното лице възразява срещу така направените констатации и изводи на ревизиращия екип, като твърди, че документацията установяваща авторските права върху филми и импресии се намира в СЕМ и поради тази причина не е представена по време на ревизията. Към възражението допълнително са приложени 107 бр. договори, сключени между авторите на

филми и „М. медия плюс", декларации от авторите, списък на документалните филми и импресии, на които „М. медия плюс" е продуцент и е закупило авторските права. Представени са още декларация от управителя на „М. медия плюс", анекс и приемо-предавателен протокол, декларация от управителя на ревизираното дружество, решение на СЕМ.

От правна страна, съдът намира следното:

Общият принцип за териториалната компетентност относно актовете, издавани по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, а именно актовете, издавани от орган по приходите, съответно публичен изпълнител, е въведен с разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ДОПК, която гласи, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция. С нормата на чл. 8 от ДОПК е дадена подробна уредба на компетентните териториални дирекции относно производствата по кодекса в зависимост от субектите, от чието име или срещу които е образувано административното производство.

Според чл. 112, ал. 2 от ДОПК ревизия може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Следователно първата преценка досежно компетентността следва да бъде направена относно това кой териториален директор е компетентен да определи съответно кой орган по приходите следва да възложи ревизия.

В конкретния случай компетентната териториална дирекция се определя по правилата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК - това е тази дирекция, в чийто териториален обхват се намира седалището на дружеството.

Установява се от обсъдените в настоящото изложение заповеди, че същият е издаден от местно компетентен за това орган, в кръга на служебните му по ДОПК и заповедта за възлагане, задължения.

По делото няма спор, а това се установи от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднат данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на Б., без значение от целите и резултатите от тази дейност. По делото няма спор и, че доставчиците на жалбоподателя, в случая [фирма], е било данъчно регистрирано лица е по ЗДДС. Това се установява от констатациите в ревизионния акт.

Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, тъй като то е започнало да осъществява услугата-телевизионен оператор, предмет на процесната фактура от 17.02.2011г. /стр.11 от РА/, същото има правото, да приспадне последното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати. Това е и началната дата на разпространение на телевизионната програма, което жалбоподателят е и сторил, за което се представя и се обсъжда в РА, договор за излъчване с кабелен оператор от дата 30.03.2011г. Законът за ДДС в този смисъл не фиксира точно към коя дата лицето ползващо данъчен кредит следва да извършва независима икономическа дейност, затова съдът намира, че придобитите права от жалбоподателя върху 71 бр. Филми и 36 бр.

Импресии преди дата 17.02.2011г., не сочат на извод, че те не се употребяват след тази дата за независимата икономическа дейност на жалбоподателя с оглед регистрацията в Търговския регистър-телевизионна дейност със специфичен профил-информационно-туристически.
Доказателство за това са и двата обсъдени от ревизионните органи и необжалвани от ответника договори от дата 30.03.2011г. и 25.08.2011г., за разпространение на Телевизия Б. ТВ /стр. 3 от РА/.
За да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия, така и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО. За целите на приспадане в съответствие с член168, буква а) от Директивата, по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. Според българското материално право, за да се уважи субективното право на данъчнозадълженото лице, чл.71 от ЗДДС изисква наличие на определен фактически състав, при осъществяването на който дружеството ще може успешно да реализира това свое право. Материалните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит следва да се преценят в зависимост от наличието на доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС. Според чл. 6. (1) от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.
Съгласно цитираната норма, доставка на стоки е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. По силата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена. Същото може да се види и от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕС, в която съгласно чл.14 §1 доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материално имущество като собственик.
Алинея 3 на чл. 25 от ЗДДС, въвежда освен случаите на ал. 2, за данъчно събитие и датата на фактическото предоставяне на стоката по чл. 6, ал. 2 с изключение на случаите по ал. 8 и датата на започването на транспорта по чл. 7, ал. 4, които норми обаче не са релевантни за настоящия спор.
От значение в случая за правилното прилагане на закона е да се отговори на въпроса към мой момент възниква правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно чл. 68, ал. 2 ЗДДС това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът/ДДС/ става изискуем, когато настъпва данъчното събитие, което по смисъла на чл. 25, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 ЗДДС в случая е доставка на стока, респ. услуга. Нормата на чл.8 от ЗДДС, сочи, че услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока.
Установява се от ревизионният акт, че счетоводството на жалбоподателя за ревизирания период, е водено редовно, както и, че сумите по процесната фактура са били заплатени на [фирма], за което са представени 6 броя фискални бонове, така и констатациите в РА на стр. 7. Дори и плащане на сумата от 1017000лв. да не беше постъпила при последното дружество, то това не е релевантно за признаване правото на данъчен кредит по смисъла на чл.6 от ЗДДС за ревизираното дружество.

Представеният от жалбоподателя договор от дата 10.01.2011г., досежно прехвърлянето на правото на собственост на документалните филми и импресии, не е оспорен относно неговото авторство от ответника. Последният не е оспорил и приемо- предавателния протокол от същата дата, с който [фирма] предава на жалбоподателя 71 бр. Документални филми и 36 бр.импресии. При това, съдът намира, че те реално са постъпили в патримониума на жалбоподателя. Обстоятелството, че [фирма] не представя регистрация от СЕМ, че е регистрирано като телевизионен оператор, не следва да е предпоставка на жалбоподателя да се откаже правото на данъчен кредит по процесната фактура. Не е основание да не се признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя и обстоятелството, че [фирма] не е начислило данъка по фактура №234 от 28.01.2011г.т.с., че не е е изпълнило задължението си по чл. 86 от ЗДДС , тъй като чл.6 не поставя такова изискване.

Спорното обстоятелство по делото е реалността на доставката по фактура № 234/28.01.2011г. в частта относно прехвърляне на собствеността върху 71 бр. документални туристически филми и 36 бр.импресии.

Съдът в настоящия случай приема, че е ирелевантно дали [фирма] е представило доказателства относно това, че е носител на правата по смисъла па чл.72 т.4 от Закона за авторското право и сродните му права върху 71 бр. телевизионни документални филми и 36 броя импресии, поради което не е доказана реалността па доставката по фактура № 234/28.01.2011 г. Релевантно е единствено това, което в процеса следва да се докаже главно и пълно от жалбоподателя и на осн.чл. 154, ал.1 от ГПК.

За установяване на правото на собственост върху авторските права в частта отнасяща се за филми и импресии и с оглед на пълното доказване, жалбоподателят представя договори, сключени между авторите на филми и [фирма], декларации от авторите, списък па документалните филми и импресии, на които „М. медия плюс" е продуцент и е закупило авторските права.

Действително на осн.чл.68, ал.1 т.1 от от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която лицето има право да приспадне от данъчните си задължения ЗДДС за получените от него стоки или услуги по облагаеми доставки. В чл.12, ал.1 от същия закон е дадено определение на облагаема доставка. Това е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл.9, когато е извършена от данъчно задължено лице по точи закон, с място на изпълнение на територията па страната. Ревизионните органи признават и в този смисъл не оспорват /стр.14 от РА/, че филмите и импресиите са готови произведения и независимо па какъв носител се съхраняват, същите са стоки по смисъла па чл. 5, ал.1 от ЗДДС. Съгласно чл. 6. ал.1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

За да е налице право на данъчен кредит по дадената фактура с предмет нематериални активи - филми и импресии, следва да са налице доказателства, че стоките са били предмет на прехвърлителна сделка, че [фирма] е собственик на посочените активи и ревизираното лице е получило същите от доставчика.

С оглед спецификата на предмета на прехвърляне - филми и импресии, същите са обект на авторско право по смисъла на чл. 3, ал.1, т. 4 от ЗАПСП и разпореждането с тях се осъществява по реда и правилата, записани в посочения закон.
Съгласно чл. 18 от този закон авторът има изключителното право да използва създаденото от него произведение и да разрешава използването от други лица, освен в случаите, за които този закон разпорежда друго.
В оспорения ревизионен акт /стр.14/ ответникът признава, че представените документи, филмите и импресиите са създадени от посочените в договорите и декларациите автори, които са прехвърлили изключителното авторско право на [фирма], посочено като продуцент на произведенията.
Неправилен е изводът на ревизиращите органи, че въпреки тези констатации, те не доказват, че „М. медия плюс", е собственик на филмите и импресиите и може да се разпорежда с тях, включително да ги продава, защото единственият източник на информация, е дружеството жалбоподател.
Съгласно чл.154, ал.1 от ГПК, която разпоредба намира субсидиарно приложение, доколкото ДОПК не съдържа специални правила относно разпределяне на доказателствената тежест в процеса, всяка страна следва да докаже главно и пълно фактите и обстоятелствата, от които черпи изгодни за себе си правни последици.
В случая съдът приема, че жалбоподателят е доказал, с обсъдените по-горе писмени доказателства, че [фирма], е собственик на филмите и импресиите и може да се разпорежда с тях, включително да ги продава. Последният извод не противоречи и на чл.18 от ЗАПСП, още повече, че според чл.18 от ЗАПСП, се говори за изключително право на ползване преотстъпено от автора на произведението, т.с. за преотстъпване на правата, без обаче авторът им да губи своето право на собственост върху тях.
Съгласно константната съдебна практика на СЕС, ирелевантно е обстоятелството, дали доставчика на жалбоподателя- [фирма], разполага с доказателства, удостоверяващи, че е организирало и финансирало създаването на тези продукти, обект на авторско право и предмет на прехвърлителна сделка. Релевантно е обстоятелството, че съгласно чл. 63, ал.1 от ЗАПСП, авторите сключват с продуцента писмени договори, с които, ако не е уговорено друго, се смята, че му предоставят както за страната, така и за чужбина изключителното право на произведенията. За целите на ЗДДС и в частност по отношение на правото на ползване на данъчен кредит за последващо прехвърляне на авторско право от продуцента на трети лица, за да се докаже, че това право е предоставено, следва да са налице доказателства, че доставчикът по издадената фактура - в случая продуцентът, притежава имуществени права да се разпорежда с произведенията.
Неправилното посочване, че филмите и импресиите в процесната фактура, са ДМА, също не е основание да се откаже признаването на субективното материално право на жалбоподателя.
В договорите е записано, че всички финансови въпроси са уредени между авторите и продуцента, като в тази насока не са представен доказателства за уговорени възнаграждения, осъществени плащания, уведомяване на авторите във връзка с предоставяне или прехвърлян на авторски права и др.

Последните факти също не следва да се приемат във вреда на жалбоподателя относно това обстоятелство, доколкото той не е бил страна по тези договори и без съдействието на [фирма] не би могъл да представи такива доказателства.
Нормата на чл. 72 от ЗАПСП въобще не е приложима в настоящия случай, тъй като предмет на процесната фактура са авторски права, а продуцентите имат права сходни на авторските.
Следователно дори [фирма] да има някакви права като продуцент, те не са авторски и не са прехвърлени с договора от 10.01.2011г. С последния договор са прехвърлени само авторски права и за тази цел не е необходимо да се изследва, а още по-малко да се доказва, че [фирма] е продуцент на филмите и импресиите.
Не на последно място следва да се отбележи, че ревизираното дружество е включило процесната фактура в своето счетоводство, представя фискални бонове от фискално устройство, от които е видно, че жалбоподателят е заплатил реално цялата сума на своя доставчик [фирма]. Неначисляването на данъка от страна на доставчика, не влияе на признаването на правото на данъчен кредит на жалбоподателя.
В този смисъл константна е практиката на СЕС, че правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. Решение от 21 юни 2012 г. по дело Mahagйben и Dfvid, C 80/11 и C 142/11, все още непубликувано в Сборника, точка 37 и цитираната съдебна практика). В тази връзка Съдът неведнъж е подчертавал, че предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. По-конкретно това право се упражнява незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело G. и др., C 110/98—C 147/98, R., стр. I 1577, точка 43, Решение от 15 декември 2005 г. по дело C. P., C 63/04, R., стр. I 11087, точка 50, Решение от 6 юли 2006 г. по дело K. и R. R., C 439/04 и C 440/04, R., стр. I 6161, точка 47 и Решение по дело Mahagйben и Dfvid, посочено по-горе, точка 38). С констатациите в РА, ревизиращият орган по същество не е оспорил извършението от жалбоподателя доставки, за които се отказва право на приспадане на данъчен кредит. Доколкото ревизията не е по чл.122 от ДОПК, органът по приходите извършващ ревизията, е следвало да докаже фактическите си твърдения, въз основа на които приема,че няма основание за уважаване на това материално право на жалбоподателя, независимо, че това е отрицателен факт, който обаче е част от логически издържана система на правни съждения и изводи относно наличието или липсата на осъществен правен факт, релевантен за данъчното разследване в хода на ревизионното производство.
В хода на ревизията не е събрано нито едно доказателство, водещо до установяване на сочения от органите по приходите факт, че доставки, респ. услугите по издадените фактури, за които не е признато право на приспадане на данъчен кредит, не са налице. Поради това направеният извод за липса на

право на данъчен кредит е и незаконосъобразен, тъй като съгласно чл. 3, ал. 2 ДОПК административните актове следва да се основават на действителните факти от значение за случая и не могат да се основават на предположения, съмнения и недоказани твърдения. Съответно съгласно ал. 3 на същата разпоредба, истината за фактите се установява по реда и със средствата, предвидени в този кодекс.

В този смисъл са и издадените указания от изпълнителния директор на НАП с изх. № 91-00-321/08.11.2007 г. относно Уеднаквяване на практиката на органите по приходите при извършване на действия по връчване на документи в хода на административното производство.

Тези указания са задължителни за органите по приходите предвид обстоятелството, че са издадени на основание чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗНАП.

Съгласно т.57 от Решение по дело C-643/2011г. на СЕС от 31.01.2013г. националната юрисдикция следва да провери претендираното от жалбоподателя право, като в съответствие с правилата за доказване по националното право извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства в главното производство (вж. по аналогия Решение от 6 септември 2012 г. по дело M.-G., C 273/11, все още непубликувано в Сборника, точка 53 и Решение от 6 декември 2012 г. по дело Б., C 285/11, все още непубликувано в Сборника, точка 32). Поради това националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че това право се претендира с измамна цел или с цел злоупотреба (вж. в този смисъл Решение от 6 юли 2006 г. по дело K. и R. R., C 439/04 и C 440/04, R., стр. I 6161, точка 55, Решение по дело Mahagйben и Dbvid, посочено по-горе, точка 42 и Решение по дело Б., посочено по-горе, точка 37).

В настоящия случай нито се твърди от органите по приходите, нто се доказва въз основа, на обективни данни, че правото, което претендира жалбоподателя по ЗДДС, е измамна цел или с цел злоупотреба. При все това съгласно трайно установената съдебна практика режимът на правото на приспадане, предвиден в посочената Директива 2006/122, не допуска данъчнозадължено лице — което не е знаело и не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че друга сделка по веригата преди или след тази на данъчнозадълженото лице е свързана с измама с ДДС — да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане (вж. по-специално Решение от 12 януари 2006 г. по дело O. и др., C 354/03, C 355/03 и C 484/03, R., стр. I 483, точки 52 и 55, Решение по дело K. и R. R., посочено по-горе, точки 45, 46 и 60, Решение по дело Mahagйben и Dbvid, посочено по-горе, точка 47, както и Решение по дело Б., посочено по-горе, точка 41). Освен това в точки 61—65 от посоченото по-горе Решение по дело Mahagйben и Dbvid Съдът приема, че данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС,

за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение.
Следователно, когато се произнася дали в даден случай облагаема сделка липсва и данъчната администрация се основава по-специално на нередности, допуснати от издателя на фактурата или от някой от доставчиците му, като например пропуски в счетоводството, националната юрисдикция трябва да следи преценката на доказателствата да не доведе до изпразване от съдържание на припомнената в точка 60 от настоящото решение съдебна практика и до косвено задължение за получателя на фактурата да извършва проверки по отношение на съдоговорителя си, каквито по принцип той не е длъжен да прави.
При тези констатации съдът намира, че органите по приходите неправилно не са признали правото на данъчен кредит на жалбоподателя по процесната фактура №234 от 28.01.2011г. за сумата от 167301,16лв. Изпълнен е фактическия състав на чл.6 от ЗДДС, тъй като с договорът от 10.01.2011г. е прехвърлено правото на собственост върху обектите предмет на авторското право, описани и в приемо-предавателния протокол от 10.01.2011г., съставен между жалбоподателя и [фирма].
За пълнота следва да се посочи, че и компетентният държавен орган в случая Заместник-министъра на културата, се е уверил в титулярството на правото на собственост на филмите и импресиите, за да издаде Удостоверението от дата 02.07.2012г. на стр. 49 от делото. Към същото удостоверение се представи списък, в който фигурират всичките 71 бр. филми и 36 броя импресии, който е утвърден от ново от Заместник-министъра на културата. С приложените по делото и обсъдени по-горе 107 договора, авторите на филмите са ги сключили на осн.чл. 62 ал.1 и ал.2 от ЗАСП и предоставят на продуцента изключително авторско право да ги разпространява по он-лайн телевизия BG-D.. От съществено значение, е че авторът на филма, респ. импресията е предоставил право на [фирма] да предоставя на физически или юридически лица, правата, които е придобил по договора, както намери за добре.
Следователно като е продал филмите и импресиите на дружеството жалбоподател, продуцентът не е действал в нарушение на чл. 62 и сл. от ЗАПСП, респ. чл.26 от ЗЗД с оглед действителността на правната сделка между страните. За нуждите на данъчното облагане и след като от страна на ревизиращия данъчен орган не е налице оспорване на действителността на същите договори, то тяхната писмена форма се явява достатъчна. Така [фирма] се явява носител на такива права с оглед установеното по фактическата страна на спора, който в изпълнение на договорите, е прехвърлил тези предоставени му права в това му качество на жалбоподателя. В този смисъл е постановено Решение №777 от 24.01.2007г. по адв. Дело № 4067 от 2006г. на ВАС, Първо отделение.
Горният извод на съда се потвърждава и от разясненията дадени в Решение на СЕС по съединени дела С - 80/2011 г. и С -142/2011 г., В практиката си също приема, че реалността на доставката е от значение за правото на данъчен кредит и в този смисъл са и относимите за това разпоредби на чл. 14,

§ 1 и чл. 24, § 1 във връзка с чл. 167 и чл. 168 от Директива 2006/112/ЕО.
По изложените съображения обжалваният ревизионен акт се явява незаконосъобразен в обжалваната част и следва да бъде отменен поради нарушение на материалния закон.
Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл. 119, ал.3 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Обжалваният административен акт е съобразен с целта на закона. Нарушен е единствено материалния закон, по съображения, които съдът изложи по-горе относно непризнаването на правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в размер на 167 301, 16 лв.
Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] – с адрес [населено място], [улица], ет. 6, ап. 12, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. С. Н., управител, Ревизионен акт № [ЕГН] от 19.05.2012 г. на Главен инспектор по приходите В. С., мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция «ОДОП» /предишно Директор на Дирекция „ОУИ”/, в частта, в която не е признато правото на данъчен кредит по фактура №234 от дата 28.01.2011г. в размер на 167 301, 16лв. с издател [фирма].
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: